

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku M.P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 lipca 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 25 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa [...]15,

I. odrzuca skargę kasacyjną,

**II. oddala wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o przyznanie
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2016 r. Sąd Apelacyjny w G. oddalił apelację M.P. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 8 lipca 2015 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 20 stycznia 2014 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. i tym samym - unormowanej w tym przepisie zasady swobodnej oceny dowodów, które ma istotny wpływ na wynik sprawy, przez: 1) przyjęcie, że biegły specjalista medycyny pracy winien przy sporządzaniu opinii, co do zasady, respektować

ustalenia dokonane przez innych biegłych w wydanych przez nich opiniach; 2) niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie nowej opinii biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy w sytuacji rażącej sprzeczności opinii biegłego sporządzonej przed Sądem pierwszej instancji z opinią biegłego sporządzoną przed Sądem drugiej instancji; 3) niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie nowej opinii biegłego pulmonologa w sytuacji, gdy powód bardzo wyraźnie i jednoznacznie kwestionował ustalenia dokonane przed Sądem pierwszej instancji, w tym przede wszystkim wydane przez biegłych opinie.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono w pierwszej kolejności występowaniem istotnego zagadnienia prawnego polegającego na potrzebie wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania przez Sąd drugiej instancji, że biegły jednej specjalności (z zakresu medycyny pracy), co do zasady, winien respektować ustalenia biegłych lekarzy innych specjalności, czy też może w tym zakresie dokonać swoich własnych ustaleń na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, a także konieczności dopuszczania kolejnej opinii biegłego (z zakresu medycyny pracy) w sytuacji, gdy opinia biegłego wydana przed Sądem pierwszej instancji pozostaje w rażącej sprzeczności z opinią biegłego dopuszczonego przed Sądem drugiej instancji w sytuacji, gdy strona pozbawiona jest prawa weryfikacji ustaleń poczynionych przez Sąd drugiej instancji zwyczajnym środkiem zaskarżenia.

Skarżący wskazał ponadto na oczywistą zasadność skargi z uwagi na wybiórcze przeprowadzenie przez Sąd drugiej instancji postępowania dowodowego, ponieważ nie został powołany biegły sądowy z zakresu pulmonologii w sytuacji, gdy skarżący bardzo wyraźnie i jednoznacznie kwestionował ustalenia dokonane przed Sądem pierwszej instancji, w tym przede wszystkim wydane przez biegłych opinie. Skarżący nie korzystał z pomocy profesjonalnego pełnomocnika z uwagi na brak środków finansowych na opłacenie jego wynagrodzenia, a w sytuacji dostrzegania przez Sąd pierwszej lub drugiej instancji niezaradności strony w prowadzeniu sprawy, z urzędu powinna zostać rozpatrzona zasadność powołania

pełnomocnika z urzędu lub co najmniej strona powinna zostać pouczona o takiej możliwości w sposób dla niej zrozumiały. W przeciwnym razie dochodzi do faktycznego naruszenia jej prawa do obrony. W ocenie skarżącego, „oczywistość uzasadnienia skargi kasacyjnej” związana jest również z faktem niedopuszczenia kolejnego dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy w sytuacji, gdy w aktach sprawy znajdowały się dwie opinie sprzeczne ze sobą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c., skargę kasacyjną strona może oprzeć na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w obowiązującym stanie prawnym Sąd ten nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. Sąd apelacyjny jest „sądem faktu”, zaś Sąd Najwyższy „sądem prawa”. W konsekwencji, Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy. Związanie to wyklucza w szczególności badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, jak również ponowną ocenę dokonanych ustaleń faktycznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r., III UK 88/07, LEX nr 448837 oraz z dnia 27 września 2013 r., V CSK 574/12, LEX nr 1375246 i powołane w nich orzeczenia).

Odnosząc powyższe do przedstawionej skargi stwierdzić należy, że - wbrew wyraźnemu zakazowi wynikającemu z treści art. 398³ § 3 k.p.c. - skarga została oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., wprost odnoszącego się do oceny wiarygodności i mocy dowodów oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Taki sposób sformułowania podstawy skargi jednoznacznie wskazuje, że jej celem była wyłącznie niedopuszczalna próba podważenia stanu faktycznego

stanowiącego podstawę orzekania przez Sąd drugiej instancji. Podniesienie w skardze jako jedyne zarzutu, o którym mowa w art. 398³ § 3 k.p.c. oznacza, że skarga została oparta na podstawie, której ustawa nie przewiduje i jako taka jest niedopuszczalna *a limine*.

Z powyższych względów skarga kasacyjna podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Wniosek pełnomocnika skarżącego o orzeczenie o nieopłaconych kosztach sporządzenia skargi kasacyjnej podlega oddaleniu, gdyż czynności adwokata (radcy prawnego) ustanowionego z urzędu, które są sprzeczne z zasadami profesjonalizmu, wywołując skutek w postaci odrzucenia środka prawnego, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011 nr 3, poz. 72 i powołane tam orzecznictwo).

ał